

MENSEN UIT EEN VER VERLEDEN

Door Marijke van Ittersum

Nee, medewijkbewoners, dit keer geen mensen uit een ver verleden. Dit keer een ode vooral aan drie heel oude en heel bijzondere bomen die verdwenen zijn uit ons prachtige park. Zij hebben het moeten afleggen tegen de ophogingsplannen in het oude gedeelte van het park.

J.C. van Schagen (1891-1985) schreef een gedicht met de titel 'Romantisch', over een beuk die over het water hing. Maar wij denken natuurlijk aan maar liefst drie schitterende treurwilgen die in de loop der jaren een voor een omgezaagd zijn, de laatste tijdens 'bijltjesdag', in de afgelopen weken. Jaren terug alweer verdween de reusachtige wilg die ooit vlakbij het bruidsbruggetje stond, waar een sprieterig wilgenboompje voor in de plaats gekomen is. De grote wilg die volgens zeggen het beeld van Orpheus in de vijver zou bedreigen, was een paar jaar later het volgende slachtoffer. Als laatste was de wilg vlakbij het bruggetje naar het station aan de beurt. Een paar weken lang heeft de helft er nog gestaan, maar nu, juist nu de wilgen vol teer lentegroen zitten, rest een kale stronk. Met dank aan Van Schagen de onderstaande herinnering aan deze wilg.

*De oude wilg is verliefd op de vijver
bevend strekt hij zijn soep'le armen over haar
en schoon is zijn gebaar
ach, mocht hij hier toch eeuwig blijven.
Zij houdt van hem, diep en zwart
delen hun liefde als uit één hart*

*nu rest slechts een kale stronk
waar eens vreugd' en liefde blonk*

M.Vasalis (1909 – 1998) schreef ook veel gedichten over wat zij zag in de natuur – en over het verdwijnen ervan. 'Aan een boom in het Vondelpark' is er een voorbeeld van. Met dank aan Vasalis de onderstaande klaagzang over de vleugelnoot die aan de grote vijver staat en waar nog maar de helft van over is. Nooit meer zullen kinderen met ware doodsverachting balanceren op de stam die zo spannend over het water hing en waar je zo fantastisch kon spelen.

Op de vleugelnoot

*Er is een boom geveld, met trotse lange lokken
hij plonsde, spetterend als een kind
de vijver in, in koele lentewind
ik zag de trekker, die hem heeft weggetrokken.*

*Als een gevallen reus, als Hector aan de zegenwagen
lag hij daar, met slepend haar,
't zagen maakte een vrees'lijk misbaar
en toen is hij ten grave gedragen.*

Tot slot is ook de plataan naast de wilg gevallen. Niet alleen zijn broer, vlak voor het bruggetje naar het station zal hem missen. 'Ja, maar hij kan wel licht vallen', was de reden. Een ieder die de stronk bekijkt, zal zien dat die hard en droog is. Niet echt een boom die gevaarlijk is. Voordat de veredelde bezemstelen die ervoor in de plaats komen enig formaat zullen hebben, zijn er decennia verstreken. Boompje groot, plantertje dood. Het is al een heel oud gezegde.

